

11. szám.
Septemb. 10-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Előfizethetni milder. postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

D A G M Á R. ROMÁNCZ.

Jár az ifju király leány
Zúgolódó tenger partján,
S színes kagylót, kavicsokat
Felfogott ruhába szed.

Itt járt mindig évek óta,
Mint kicsiny lyán, mint nagyobb lyán.
Csigahéjjal, gyöngyházával
Évről évre játsza itt.

Kagyló olyan tarka most is :
Mért, hogy véle játszani nem tud ?
Távol tengert nézi mélán
S elhullatja, mit szedett.

„Zúgó tenger, habzó tenger !
A ki olyan végtelen vagy ,
Hozz már nekem más játékot,
Ne csak kagylót, kavicsot.“

Tenger felhoz két vitorlát : —
Völegényt hoz mind a kettő ; —

Koronát hoz mind a két vő,
Gyűrűvel arát keres.

Egyik jő a forró Délről,
Másik Észak jégfagyából.
Amaz így szól : „szép hazám van.“
— „Az enyim nagy !“ szól emez.

Hölgyek járnak ott selyemben,
Piros ingben a vitézek,
Feketében a barátok,
S lazzaronik meztelen.

Amott nyusztban hermelinben
A ki úr. A nap rövid bár,
Ám a hosszú éj nagyon jó,
Mert tovább tarthat a bál.

Ott tüzhányó hegy tövében
Terem a *lacrima Christi*.
Itt van ország, mely tüzet hány,
S minden szemnek könyje foly.

Egyik mond : „enyim lesz Róma
Minder népnek *édes anyja*.“
— „Mostohája Szentpétervár;
Szól amaz; — de már *enyim*.“

Jöjj velem! „szól mind a kettő,
— A király leány protestáns
Az egyik mond : „légy pápista,“
A másik mond : „légy görög“

Bájos Dagmár hercegasszony
Válogathat új hazákban :
Járjon-e narancsligetben,
Vagy a zord fenyűk között?

Hol tanuljon meg szeretni?
Melyik ég alatt viruljon?
Jég, vagy hő hervassza-e?
— Majd határoz a miniszter.

K—s M—n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Most van szerencsis ideam egy! Miirt ne lehetne nekem? Ha Newton kitalalhata egy orara eset makbul föld vonzodasanak systemajat, a mi nélkül ugyan meglehete volna az emberiség mig egy nehany ezer esztendeig, miirt ne ki tallalhatam volna in egy fejemre eset kaposztafejtül ország finansialis alapotyának rendszerit, a mire olyan nagy szükség, hogy inkab tegnapi, mint holnap.

Had odagyün hozam aszony : keziben tartya kaposztafejet : „soha ilyen olesosagot nem lata világ : aszongya; — kenyirnek valot adnak kontora; zsiradikot odadnak fele aron, babot, borsot adnak ingyen; a krumplira plane rafizetnek, is ha a szakacsni kimegy a piacra egy forintal, hazahoz belüle tizenegy hatost. Tugyuk mit? Most kelene kosztos gyerekeket tartanyi; ha felfogadnank tizet, fizetne mindenik haromszaz forintot, az mind megmaradna nekünk. Nizd, ez a szip kaposzta volt csak egy kis krajezar.“

Azal puf, ejtete kaposztafejemre.

Ez az esis nekem adta nagy nemzetgazdasagi eszmit fejembe. Ha Reviczky Szevir barátom nemzetgazdasagi lapja mar folyasban volna, aba megírnám; de minthogy edig csak az Üstökös foglalkozik komoly nemzetgazdaszatal,

had irok ide : „hogyan lehetne mind a nipet, mind a statusfinansziakat ezere viragzo alapotba hoznyi.“

Tehat : van nekünk most olyan oleso kenyir, hogy nem tudunk elanyi; nincs a ki megvegyen. Tavaly ugy hoza szokta minden ember a koplalashoz, hogy az idin nem tugya, hogyan kel enyi?

Masfelül mi a legnagyobb positio államhaztartasiköltsigetemedisben? Hadsereg tartasa.

Tertio : mi immineal legközeleb fejeinkre? adoexecutio.

Tehat vegyünk össze mind a harmat.

Agyanak ide minekünk egisz hadsereget *kosztba*. Mi eltartunk egy esztendeig. Olyan köviren adunk visza legsovanyab rekrutat izs, hogy bele se firi magat a mundirba. Ezir legyen nekünk az ado quitt! Ilyenforman mi nyerünk kisz consumenseket, nem kel külföldnek kunyoralni; status megtakarit iszonyu sok miliot, nem lesz deficit, adohivatalt izs fel lehet oszlatnyi egy esztendőre, nem lesz szükség raja, e se kerül pinzbe. Is ekipen nigyfile haszna izs lesz nagyhorderejü inditvanyomnak.

Melyirt izs nem kivanom semi prozentet.

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Kukkliné asszony prédikációi.

Dejisz abból nem lesz ám semmi sem, Kukli! Ne is álmódjatok róla; ne is tátsátok rá a szátokat; ne is fáradjatok vele. Abból ugyan nem esztek. (Hogy miből nem esztek?). Hát abból, hogy te a te drágalátos unokaöcsédhez hozzá add a mostoha leányodat. (Hogy miért nem?). Azért nem, mert a vőlegény csak egy parvenu; tudjuk, hogy szerezte az apja a jószágait. (Hát az Isten adta neki, mint másnak). Igen, elvette a papoktól, meg másoktól; a mostohaleányod örökségét is elrabolta. (Hát annyival inkább tartsa már most a leányt is). De ennek előkelő volt az apja. (Az ám, mézsáros volt, mi előtt árendálta volna a nagy vendégfogadót a „*nápolyi király*“hoz). Istentelen pogányok! olyan neve van neki, a mit a mi kalendáriumunkban meg sem lehet találni. Humbert! Tudod már, hogy nekünk semmi sem hoz szerencsét, a mi „*bert*“ en végződik: ott van Angliai *Albert*, itthon *Montalámbert*, Crimiában ott volt *Cenrobert*, az ördög maga is *Róbert*, hát még a fatalis *Lambert*? s most hozzá még az a *Humbert*, meglásd, hogy te meg még *Dagobertre* jutsz, a ki olyan király volt Franciaországban, a kinek utoljára nem volt nadrágja. (Hogy akkor „*sansculotte*“ fogok lenni?). Köszönöm; de én meg nem akarok „*sanscrinolín*“ lenni. Azért azt mondom, hogy ezt a házasságot verd ki a fejedből. Gondold meg, hogy mennyibe kerül a stafirozás! az

ekvipirozás! és a möblirozás! Az mind a te pénzéd ára lesz. Hát még a lakodalmi költség! Vagy tán az egész velencei karnevált mi tartsuk ki? Aztán kiért? Egy pogányért! (Dehogy pogány, hiszen mindég „*térdein*“ van). Azt nem értem. (Ha diákul tudnál, értenéd, ő mindég *Genuán* van; „*genua*“ pedig azt teszi, hogy „*térdek*“). De isz engem szójátékokkal ki nem fizetsz, mint a publicumot. A mostoha leányom nem adom egy „ország-kerülgetőnek,“ s punctum. Te hiába mondd, hogy „*makaroni*,“ én mindig azt mondom, hogy „*nem-akaroni*;“ — többet nem tudok olaszul. — Ha már épen okvetetlen házasságot akarsz szerezni, ott van a fiad; házítsd meg azt: az már tiz esztendő, legfőbb idő, hogy menyasszonyt keressünk a számára, valami jó csendes, kegyes leányzót, az én familiámbul. Valami jó spanyol leánykát. (Valami „*chateau en Espagne*“bol). Annak azután majd tartunk nagy lakodalmat. Ugy is kevés barátod van; legalább ezzel Spanyolországban minden barátot megnyersz egyszerre. Nos mit mondasz erre Kukli? Ne tedd a füledet a vánkosra; úgy se hiszi senki, hogy aluszol; csak leskelődöl. Vagy igazán aluszol! Kelj fel héj: Hallod az angol komédiások milyen szép „*nótát*“ huznak az ablakod alatt. No, nem hallgatsz rá? — *Hé Lambert!* — E biz alszik. . . .

© Valami Nyitravármegyei anglus kiszámította, hogy Jókai elbeszélései közül száznegyvenkettő történik a két Magyar hazában; — 18 Törökországban; — 14 Franciaországban; — öt Délamerikában; — öt Oroszországban; — öt Crimiában; négy Olaszországban; — négy Oláhországban; — három az Ausztráliai szigeteken; — három Rómában; — három Görögországban; — kettő Egyiptomban; — kettő Kelet-Indiában; — kettő Spanyolországban; — kettő Afrikában; — kettő Syriában; — kettő Angliában; — kettő Maroccoban; — kettő Lengyelországban; — egy-egy Scotiában, Chinában, Sicziliában, Hollandiában, Arábiában, Armeniában, Persiában, Circassiában, Dániában, Csehországban, Észak-Amerikában, a Volga mellett, a Jeges tenger mellett; — három

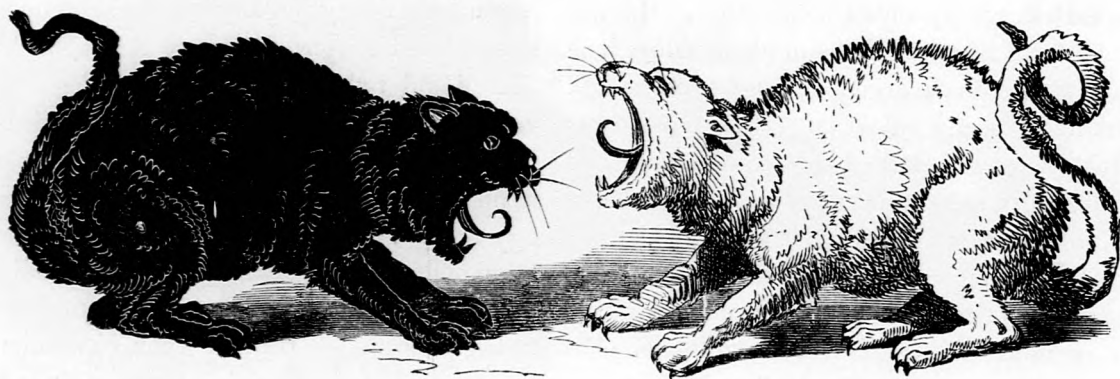
a tengeren, kettő a föld alatt, egy a víz alatt, egy az üstökös csillagban, egy a tejútban, s egy valami elsüllyedt világ részen. — Nincsenek még representálva a következő helyiségek: Mexico, California, Schweicz, Japán, a hold — és Bécs. —

Két poéta.

— Lám az én brochürom már a harmadik kiadást éri, per két ezer példány, mig Arany János versei mindig az első kiadásnál járják!

— Azt vedd, hogy mennyivel több makkot elfogyasztanak esztendőn át, mint ananászt; csak az a kérdés, hogy „*kik*“?

A szalonnába tört macskaköröm.

Szemesné asszonyomnak egy éjszaka eltűnt a padlásról minden szalonnája, sonkája és disznólába.

Miután a sertés láb és szalonna egymástól különválasztott állapotban önmaga szaladni nem szokott, igen alapos volt a gyanú, hogy azt bizonyosan elvitték.

Azt kelle már most csak megtudni, hogy ki volt az, a ki elvitte?

E célból hivatalosan kiküldetének az e tárgyban avatott műértők, tudniillik a bölbérek, hogy vizsgálnának sorban minden padlást, s ismeréneek rá az ellopott oldalakra és sonkákra.

A műértők csakugyan rá is találának az oldalakra és sonkákra, Csűrök Mátyás padlásán a hol megismerék a szalonnákat arról, hogy az egyik oldal nagyon meg volt pörköelve, s ott felrepedezett.

Csűrök Mátyás azt állítá,

hogy ő is ölt disznót, s annak is úgy megégették az oldalát.

A műértők a disznólábakon felismerék késeik nyomát, a mint a körmök leszedésekor belevagdaltak.

Csürök Mátyás azt mondta rá, hogy az ő disznájának is négy lába volt, s azokról is kés-szel szedték le a körmöt.

Ekkor valami jut eszébe Szemesné asszonyomnak :

— Az én szalonnámra rá ismerhetni, mert azt megrágtá a macska.

A szalonnát csakugyan megrágtá a végén a macska.

Csürök Mátyás nem hagyta magát confundálni.

— Macskám nekem is van. Az én macskám épen úgy megrághatta az én szalonnámat.

Ekkor a műértők a szalonnában egy *macskakörmöt* találnak beletörve.

Kérdés : kinek a macskakörme ez hát? a vádlóé vagy a vádlotté?

Négylábás tanúk confrontáltak.

A szembesítésnél Csürök Mátyás tanúja *Czirnos Kandúr*, tizenöt éves, mohamedánus, agglegény, vallja, hogy ő neki egy körme sem hiányzik, nem is tud már olyan magasra ugrani, hogy a szalonnát elérje, ki is tudja mutatni az alibit, miszerint azon az éjszakán szerenádot tartott a szomszéd ház kerítésén; ő tehát semmi féle szalonnából nem evett.

Ellenben :

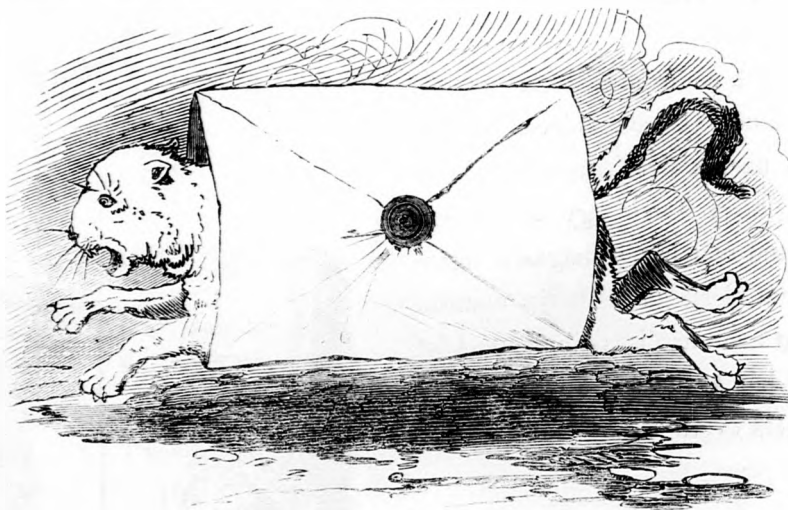
Szemesné asszonyom tanúja : *Tarka Cz'cza*, négy éves, mormon, kilencz gyermek anyja, töredelmes szívvvel bevallja, hogy bűnös kíváncsiságból szalonnára éhezvén, éjszaka Szemesné asszonyom padlásán a corpus delictit kikaparta, melyért meg is lakolt, az egyik körme beletörvén, a mit mai napig is sajnálva emleget. — A talált köröm a hiányzó helyre illesztetvén, műértők által épen oda illőnek találtatott.

E tanuvallomás kétségtelenné tette az ügyállás mibenlétét.

Miként Bugaud gyilkosa, elhagyott fésűje miatt, aként Csűrök Mátyás is a megtalált macskaköröm következtében, az első bíróság által elmarasztaltatik.

Az illető tanuvallomások és corpus delictik eredetiben a perhez csatoltatván a felsőbb törvényszékekhez felküldetnek.

K-s M-n.

Pesti vendéglőben.

Csak tanulmányozza a czifra étlapot a jobb sors-hoz szoktatott gyomrú falusigazda a vendéglőben, de nem tud megállapodni a sok „hachée a la chasse; — boeuf a la mode; — cotelettes aux crotons; — chevalier du poulard; — omelette aux confitures,“ etcetera galli-ca között.

„Mit parancsol, hogy hozzak,“ ? kérdi a szolgálat-kész pincér.

Hozz nekem legelőbb is — egy francia diktio-náriumot.“

Tallérossy Zebulon szabója.

— Milyenre parancsolja a tekintetes úr a téli ka-bátot: magyar szabásúra vagy németre ?

— Tugya, csak csinálja nekem olyan — neu-tralist.

Ne légy féltékeny.

— Tanköltemény. —

I.

Istenadta agg Baraczký
Dinnyefalvi compossessor,
Szól magában : úgysegéljen!
Nőmmé lesz Irén szüretkor.

El szüret jött, el szüret ment,
S lön Baraczkyné Iréne . . .
Ám hatvanhoz, év tizennyolcz
Mondjátok, hogy illik-é? . . . he? . . .

Év nem illik, ámde kedves
Gazdag erszény a szegénynek,
S ez az oka, — agg Baraczký
Szép Irénét így nyéré meg!

Három évnek egy hatodja
Naptár szerint elfolyott már,
S agg Baraczkynak szívében
A féltékenység im ott jár.

És magában halk beszéddel
Szóla ekkép : Meg kísértem,
Szinlelvén elutazást, — ha
Hü-e hozzám még Irénem?

Nagy gyanum van Lepke úrra
Hogy túlságosan barátom, —
Ép azért szobámba rejtve
A dolog végit kivárom.

II.

Leshelyében agg Baraczký
Dinnyefalvi compossessor,
Ül sokáig, türve, várva,
És gyanúja szívében forr.

S mig gyanúja forr szívében,
A míg ott vár nyughatatlan,
Lopva álom jó szemére
— És ő alszik, mint a paplan.

De bár álma tart sokáig
Végre mégis csak fölébred
— S oh ne hagyj el! . . hallja ott benn
Felesége mit beszélget : —

, . . Ne szorítsa úgy a mellem! . . ‘
„Huh! mit hallok szól Baraczký,
És felpattan, — jaj tenéked!
Lepke itt! . . . lesz kutya-lakzi!“

És mikép a faltörő kos,
Megy az ajtónak — rohanva.
„Mit? . . bezártad! — Nyisd ki asszony,
Mert betöröm, hol egy balta? . . “

III.

, . . Hah! sikoltás hallik ott benn
Éleesebb mint a borotva . .
, . . Jaj! zsvány! rabló! — segítség! . . ‘
S fut rohanva a sok szolgál.

A sok szolgál fut rohanva,
— S hogy felérnek, már az ajtó
Be törve; s begurul rajta
Agg Baraczký mint szakajtó.

„ . . Hadd ölöm meg . . Lepke hol van? . . “
, . . Hát te voltál édes férjem?! . . ‘
„ . . Semmi édes . . Lepke hol van? . . “
, . . Mit jelentsen ez, nem értem! — ‘

„Mit, nem érted bünös asszony — ?
S mért vagy ilyen pongyolában?
. . Ne szorítsa úgy a mellem . . .
Nem mondád-e? . . ütlek hátban!

És az ajtót mért bezárni . . ? “
Így Baraczký vad riadva,
S arca piros, mint az ég, ha
Elközelgetett viradta.

Ám, — Iréne felkaczagván,
Rá tekint könnyel szemében :
, . . Azért volt ajtóm bezárva —
Mert ruhám próbáltam épen.

Varrónóm ép most hozá meg,
Ámde mert szűk, vigye vissza :
Ne szorítsa úgy a mellem —
Mondám, bőre igazítsa! . . ‘

Mint a bálvány áll Baraczký,
Felnevetnek mind a szolgálak :
, . . Teins urunk nem *dinnyefalvi* . . .
Töksifalvi, ‘ ‘ ‘ lopva mondják!

K. L.

Népszínházi jelenet.

— Igazgató úr! Az ördög piluláit aligha adhatjuk
holnap.

— Mi baj van?

— A primadonna beteg.

— Jaj de megijesztett ön! Azt gondoltam, a *kutyának*
van valami baja.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Hogy éltink meg az idén ebben a nagy — boldogságban?

— — Egy angol városban két oroszlán kiszabadult a menaszériából s aztán con amore sétálgatott fel és le az utcán, a nélkül, hogy bántott volna valakit, vagy a nép megijedt volna tőlük. (Ugyan ki is félné már az angol oroszlántul?)

— — Colenso püspök, ki könyvet irt a biblia csodái ellen, visszaakarván térni a megyéjébe, úgy találta hogy az alsóbb rendü papság nem ereszti be többé. (No legalább ezt az egy csodát nem tagadhatja el.)

— — A török szultánnak hetven felesége van! (No képzelem van ott ezivakodás, mikor azt kell elhatározni, hogy „mit főzünk ma?“) Hja, de van ám hozzá hetven szakácsné és szobaleány is, azok meg a szultán rabnői. (Hát azoknak fel se lehet mondani a szolgálatot? de isz ez így nem igazság, a szultán minden héten más feleséget vehet s a felesége nem kereshet minden héten más szabályt. Ez nem uraság!) Képzelem, hogy van ennek a szultánnak mit hallgatni, ha egyszer este kinn marad valahol névnapot köszönteni, s aztán egyszerre mind a hetven ráförmed, mikor hazatér: „most van tíz óra!“ (No de a helyett meg van a vigasztalása, hogy permanens bál van a házánál.)

— — Az amerikaiak nagyon keveset törődnek a naptárral, mikor gyermekeik nevét válogatják. Egyik így keresztelteté fiait: One Stikney, two Stikney, three Stikney. Első, második, harmadik Stikney. Mikor aztán már gondolta, hogy nem lesz több, az utolsót keresztelteté „Finis“-nek. Hanem azután még egy született; ennek a neve lett „Addenda.“ Azután megint csak jött egy, azt keresztelteté „Appendix“-nek. De mégis

következett egy újabb; annak a neve lett „Supplementum.“ De azután csakugyan utolsó lett, a mi következett. Az történetesen kancsal volt és puposhátú: — ennek a neve azután lett: „Errata.“

— — Hugo Victor szobrát csak titokban szabad árulni, mint a „libre livre“eket. Az igaz, hogy ő legtöbb *könyvet* irt a *szabadságról*.

— — A Bécsbe utazókat figyelmeztetik, hogy mikor a vendéglőben megszállnak, hozzá ne nyuljanak az asztalra tett szivaros ládához, mert ez csak kelepce. A pinczér egész csomag szivart számít be nekik mesés áron, ha valami hiányzik a ládából. Ez iránt pedig van egy társadalmi bevett szabály: „a ki szivarral, dohánynyal kínál, *ajándékot* kínál.“

— — Nem rég Rotschildhez ment egy porosz Financzráth; a pénzkirály éppen valami levelet irt s be akarta végezni a mondatot: „foglaljon ön egy székét addig míg elkészülök;“ mondá a látogatónak. Az sértett önérzettel viszonzá: „én X. X. *pénzügyi tanácsos* vagyok.“ — „No hát foglaljon el két székét“ ekkép engesztelé őt meg Rotschild.

Még akkor is.

Az oberseiki ütközet után a sebesültek bekötözéséhez fogtak. A nehéz sebesültek között volt egy gyalogsági káplár is, a ki egy szétpattant granáttól borzasztóan meg volt tépve. Két orvos is foglalkozott a metélésével, s minden idegét, és ereit a tátogó sebekben úgy húzogatták elő aczél horgocskákkal. A fiú ez alatt a pipát se tette le a szájából, s meg sem jajdult. — „Nézze ön, szólt egy porosz tiszt a másikhoz; már ilyen hideg türelemre csak egy német képes.“

— „Kérem, — szólalt fel ekkor a sebesült: — én magyar vagyok.“

Már ezt még sem hagyhatta feljajdulás nélkül.

Kérdések.

— Mi féle vad az, a mire Varsóban *vadásznak*, Rómában pedig *horgásznak*?

Felelet. A zsidógyerekek.

— Mire való az az új találmány, hogy a megholtak sirkövébe, azoknak a fotografiált arczképeit berámmázzák?

— Felelet. Arra való, hogy az ítélet napján megtudhassák, hogy a saját ábrázatjukat kapták-e vissza?

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakás: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.